

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a doua după Paști (a Sf. Apostol Toma)

HRAMUL BISERICII NOASTRE

Evangelhia

Duminicii Sfântului Ap. Toma

Ev. Ioan 20, 19-31

În ziua cea dintâi a săptămânii, când s-a înserat și ușile fiind încuiate acolo unde erau ucenicii adunați de frica iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijloc și le-a zis: pace vouă! Și după acest cuvânt, le-a arătat lor mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând că este Domnul. Atunci le-a zis Iisus iarăși: pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și grăind acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, ținute vor fi. Însă Toma, unul dintre cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: dacă nu voi vedea în palmele Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede! După opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, în casă, și Toma împreună cu ei. Și a venit Iisus, deși ușile erau încuiate, a stat în mijloc și le-a zis: pace vouă! Apoi a zis lui Toma: adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. Și a răspuns Toma, și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iar Iisus I-a zis: pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut; fericiți cei ce n-au văzut și au crezut. Iisus a făcut înaintea ucenicilor Săi și alte minuni multe, care nu s-au scris în cartea aceasta; iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, viață să aveți în numele Lui.

HRAMUL BISERICII NOASTRE

Programul sărbătorii Hramului cuprinde următoarele manifestări religioase:

- ◆ Sâmbătă, 14 aprilie, ora 18.00
-Vecernia hramului, cu participarea multor preoți invitați și a multor pelerini.
- ◆ Duminică, 15 aprilie, începând cu ora 8.00,
-Utrenia, Sfânta Liturghie, pomenirile pentru ctitori, precum și pentru toți cei răposați, care vor fi oficiate în sobor.

Vă invităm cu drag să participați la aceste momente de rugăciune și bucurie duhovnicească !

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan: Învierea lui Hristos - Taina unității noastre (Scrisoare pastorală, 2018 - partea a doua)

Sărbătoarea Învierii Domnului a fost, de-a lungul veacurilor, moment de bucurie aleasă pentru românii ortodocși, oriunde s-ar fi aflat ei. Granițe nedrepte i-au ținut despărțiți unii de alții, dar limba lor comună și, îndeosebi, aceeași credință i-au menținut în unitate de cuget. Hrăniți din tainele credinței în Hristos înălțându-l aceleiași Biserici Ortodoxe, românii și-au văzut împlinită dorința de a fi împreună într-o țară care să-i cuprindă pe toți.

La împlinirea a 100 de ani de la acest eveniment de mare importanță pentru noi, se cuvine să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru cele întâmplate atunci. Credința în Învierea lui Hristos a fost în acele momente, precum este și astăzi, și izvor de putere în nădejdea de împlinire a năzuinței de unitate.

A trecut un veac de la acel moment de grație. Unele din împlinirile de atunci s-au menținut, altele s-au pierdut pe parcurs. Sunt încă teritorii românești înstrăinate, iar plecarea a milioane de români în afara țării naște probleme uriașe în fața provocării pe care o trăim cu privire la continuitatea și unitatea neamului. Este, de asemenea, multă dezbinare între noi, iar problema nașterii de copii devine din ce în ce mai îngrijorătoare.

Dacă analizăm cu onestitate realitățile care, de-a lungul timpului, au condus la realizarea Unirii celei mari de la 1918, constatăm că aceleași lucruri sunt necesare astăzi pentru a depăși dificultățile în care ne zbatem.

Credința în Dumnezeu, apartenența la aceeași Biserică, nașterea de copii, oameni de stat capabili să înțeleagă mersul istoriei, capacitatea de jertfă a militarilor, a preoților, a învățătorilor, a medicilor, a țăranilor etc. au pregătit marele moment din 1918.

Astăzi aceleași lucruri sunt necesare. Întoarcerea la Hristos, apărarea valorilor legate de familie, asumarea condiției de român sunt absolut necesare pentru o viață cumpătată, firească și demnă.

Drept-măritori creștini,

Un mare duhovnic al Bisericii noastre, Părintele Sofian Boghiu, spunea că „*rostul nostru pe pământ este să ne umplem de Dumnezeu*” (Pr. Sofian de la Antim, „Smerenia, poarta spre Împărăție”). Toate planurile noas-

tre, strădania noastră, lupta noastră, știința sau banii, armele sau diplomația nu duc nicăieri dacă suntem goi de Dumnezeu, goi de Înviere, goi de veșnicie. „*Căutați, mai întâi, Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă*” (Matei 6, 33), ne spune Hristos.

Nu se poate vorbi de unitate pe nici un plan al existenței dacă este absent Dumnezeu, dacă nu există stare de pocăință și focul rugăciunii nu arde. Atât armonia puterilor sufletești din om, cât și coeziunea din sânul familiei sau a neamului nu pot fi dobândite în afara raportării noastre la Dumnezeu, la Taina Învierii, la cultura inimii și a minții deschise spre suferința oamenilor și spre veșnicie. Orice altă abordare este „*vânare de vânt*” (Ecclesiastul 1, 14), pierdere de timp și „*deșertăciunea deșertăciunilor*” (Ecclesiastul 1, 2).

În sensul celor mărturisite, se cuvine, în aceste zile de Paști, să privim la noi înșine și la lumea din jurul nostru și să le vedem pe toate în lumina Învierii lui Hristos. Așezându-ne pe noi, pe cei ce ne sunt aproape și pe toți oamenii în legătură cu Taina Învierii, dobândim răspuns la multe nedumeriri și rezolvare în multe situații grele. (...)

Lumina Învierii lui Hristos, așezată în centrul vieții oamenilor, oferă acestora atât un unic centru de referință, precum și calea de apropiere între ei. Cu cât crește apropierea oamenilor de Dumnezeu, cu atât capătă consistență unirea între ei. În această perspectivă, toți și toate dobândesc folos. Familia se întărește, neamul rămâne unit, dușmanii se risipesc, Biserica se bucură și Dumnezeu este într-o toată slăvit.

Cu nădejdea că lumina Învierii lui Hristos cuprinde tot mai adânc și cât mai multe suflete, vă încredințez pe toți binecuvântării, iertării și iubirii lui Dumnezeu. Pruncii să vă fie mulți și sănătoși, cele materiale să se înmulțească prin muncă cinstită, pământul țării să vă țină acasă, iar cei plecați să revină în ograda părintească. Rugăciunea și lucrarea tuturor să-i cuprindă și pe românii moldoveni din teritoriile înstrăinate. Durerea și dorul lor să fie al tuturor pentru ca toți să ne regăsim în aceeași Țară și aceeași Biserică cu voia lui Dumnezeu, la timpul potrivit.

În fața tuturor și a fiecăruia în parte, rostesc cu bucurie adevărul mântuitor: **HRISTOS A ÎNVIAT!**, așteptând de la toți mărturisirea și răspunsul pascal:

ADEVĂRAT A ÎNVIAT HRISTOS!

Sfântul Vasile cel Mare – Despre credință

Evlavios lucru și fără de sațiu este pentru un suflet iubitor de Dumnezeu să-și aducă aminte neconținut de Dumnezeu; dar îndrăzneț lucru este a vorbi de cele despre Dumnezeu, pentru că mintea nu se poate urca până la măsura vredniciei Lui, iar cuvântul, la rândul său, exprima slab cele pe care mintea le concepe. Dacă, deci, mintea noastră este mai prejos de înțelegerea măreției lui Dumnezeu, iar cuvântul este mai prejos decât mintea, nu este, oare, neapărată trebuință de tăcere, ca nu cumva prin slăbiciunea cuvintelor să punem în primejdie minunea vorbirii despre Dumnezeu?

Dorința de a slăvi pe Dumnezeu este însământată în chip firesc în toți cei înzestrați cu darul vorbirii; dar toți sunt la fel de neputincioși a vorbi după vrednicie despre Dumnezeu cu râvnă pentru evlavie ne deosebim unul de altul; iar nimeni nu-i așa de orbit ca să se înșele pe el însuși

atât de mult, încât să considere că s-a urcat pe cel mai înalt pisc al înțelegerii lui Dumnezeu, ci, cu cât va părea că propășește în cunoașterea lui Dumnezeu, cu atât mai mult va simți neputința lui. Aceasta a simțit-o Avraam; aceasta a simțit-o Moise. Când au putut să vadă pe Dumnezeu, atât cât e cu putință unui om să-L vadă, mai ales atunci s-au socotit pe ei înșiși o nimica. Avraam s-a numit pământ și cenușă, iar Moise a spus că este slab la glas și zăbavnic la limbă, că vedea slăbiciunea limbii lui, care nu putea sluji măreției celor gândite de mintea sa.

Totuși, pentru că urechile voastre s-au deschis acum pentru auzirea vorbirii despre Dumnezeu, iar Biserica nu-i sătulă niciodată de astfel de auziri, adevărind cuvântul Ecclesiastului, că „nu se satură urechea de a auzi”, este de neapărată trebuință să grăiască după putere. Voi vorbi, dar, despre Dumnezeu nu atât cât este și ce este Dumnezeu, ci cât ne este cu putință.

(continuară în pag. a treia)

Sfântul Vasile cel Mare – Despre credință

(urmare din pagina a doua)

Nu renunțăm să ne uităm la cer și să-l privim atât cât putem, deși nu putem străbate cu ochiul locul cuprins între pământ și cer! Tot așa și acum, prin slabe cuvinte, să împlinim credința, iar în tot cuvântul nostru să lăsăm să biruiască măreția firii dumnezeiești. Că nici limbile îngerilor, oricum ar fi ele, nici ale arhanghelilor, unite cu toată firea cea cuvântătoare, nu o vor ajunge decât în mică parte, nicicum s-o egaleze întru totul.

Iar tu, dacă vrei să vorbești sau să auzi ceva despre Dumnezeu, părăsește trupul, părăsește simțurile trupesti, lasă pământul, lasă marea, lasă în urma ta văzduhul, nu mai ține seama de anotimpuri și de buna întocmire a vremurilor și nici de podoabele pământului, înalță-te mai presus de regiunile văzduhului, treci dincolo de stele, de minunăția lor, dincolo de frumoasa lor podoabă, dincolo de măreția lor, de folosul oferit de ele întregului univers, dincolo de buna lor rânduială, dincolo de strălucirea lor, dincolo de poziția, de mișcarea lor, de raportul în care se găsesc unele cu altele și de depărtarea unora de altele. După ce ai străbătut cu mintea întreg universul, după ce ai depășit cerul și ai ajuns mai presus de el, privește cu mintea numai frumusețile cele de acolo, oștirile cerești, corurile îngerilor, dregătoriile arhanghelilor, slava domniilor, locurile întâistătătoare ale tronurilor, privește puterile, începătoriile, stăpâniile. După ce ai străbătut întreg universul, după ce te-ai urcat cu gândul mai presus de toată zidirea și ți-ai înălțat mintea dincolo de toate acestea, contemplă firea dumnezeiască, identică cu sine însăși, nestrămutată, neschimbată, impasibilă, simplă, necompusă, neîmpărțită, lumină, putere nespūsă, măreție fără de hotar, slavă cu orbitoare strălucire, bunătațe dorită, frumusețe nemeșeșugită, care copleșește sufletul inundat de ea, dar cu neputință de arătat după vrednicie prin cuvânt (...).

Mintea care a reușit să se curățească de patimile cele materiale, care a putut să părăsească toată zidirea înțelegătoare și, ca un pește, să iasă din adânc și să înoate la suprafața apei, ajunge în regiunea curată a creației și vede pe Duhul cel Sfânt acolo unde este Fiul și unde este Tatăl, în unire cu Ei, într-o singură ființă și într-o singură fire, avându-le pe toate: bunătața, dreptatea, sfințenia, viața. Scriptura spune: "Duhul tău cel bun" și iarăși: "Duh drept"; și iarăși: "Duhul cel Sfânt"; iar apostolul spune: "Legea Duhului vieții". Nici una dintre aceste însușiri nu este dobândită în urmă și nici adăugată mai târziu, ci, după cum căldura este nedespărțită de foc și strălucirea de lumină, tot așa sunt nedespărțite și de Duhul: sfințenia, viața, bunătața și dreptatea.

Prin Duhul Sfânt cei slabi ajung puternici, cei săraci se îmbogățesc, oamenii simpli la cuvânt sunt mai înțelepți decât întâțelepții. Pavel era slab, dar, prin venirea Duhului ștergarele trupului lui vindecau pe cei care le primeau. Și Petru avea un trup plin de slăbiciune, dar, prin harul Duhului care sălășluia în el, umbra făcută de trupul lui alunga bolile celor suferinzi.

(Din vol. "Omilii și cuvântări" – Sf. Vasile cel Mare, Editura Institutului Biblic, 1986)

Învieria Domnului și încredințarea noastră

„Cel ce prin ușile încuiate a intrat și pe Toma l-a încredințat pentru a noastră mântuire, Hristos, Adevăratul Dumnezeu nostru, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi...” – Acest otpust, replică concludivă ce încheie fiecare dintre slujbele ce se oficiază în această zi, înscrie Duminica Tomei între duminicile speciale ale anului bisericesc, subliniindu-se astfel faptul faptul că între încredințarea lui Toma și mântuirea noastră este o strânsă legătură.

Privită din perspectivă strict istorică, încredințarea lui Toma pare a avea mai degrabă caracterul unei clarificări în cercul ucenicilor Domnului, care încă nu puteau accepta cu mintea realitatea Învierii Domnului, din cauza bucuriei și a uimirii (Luca 24,41). Și a fost ales pentru aceasta Toma, cel care și-a mărturisit public îndoiala. Dar tocmai acest Toma muștrat de către Domnul pentru necredința sa, dă dovadă de o credință cu totul surprinzătoare, afirmând dumnezeirea Înviatului – „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (Ioan 20,28). Pentru Toma, certificarea Învierii Domnului nu a reprezentat punctul terminus al unei frământări personale, ci instrumentul care l-a ajutat să înțeleagă și să trăiască plinar relația sa cu Dumnezeu. Să nu uităm mărturia Sfintei Tradiții care afirmă că, dintre toți apostolii, se poate că Toma a mers cel mai mult, vestind Evanghelia și Învierea până în îndepărtata Indie, unde a și sfârșit ca martir pentru Hristos. A înțeles, ca și ceilalți apostoli, că experiența avută în preajma Mântuitorului Hristos și bucuria Învierii sunt coordonatele fundamentale, menite să transforme viața creștinului în misiune sfântă în lumea aceasta.

„Feriți cei ce n-au văzut și au crezut” – zice Domnul Hristos către Toma, în auzul tuturor (Ioan 20,29) și astfel, adaugă încă o „fericire” la cele pe care le rostise în Predica de pe munte și la multele alte „fericiri” prin care Mântuitorul a oferit pe parcursul propovăduirii Sale repere solide pentru viața concretă a celor ce cred în El. Este de fapt ultima „fericire” pe care Domnul o enunță, conform referatului evanghelic și singura pe care o pronunță după Învierea Sa din morți.

Sintagma „cei ce n-au văzut și au crezut” constituie în fapt o chemare la a deveni din spectatori, protagoniști, actanți ai credinței pe care o afirmăm, așa cum au făcut-o Sfinții Părinți, martirii, cuvioșii, care au umplut cu numele lor paginile Calendarului creștin, dar și strămoșii noștri, care au manifestat atâta responsabilitate întru sădirea credinței adevărate în sufletele generațiilor următoare.

Astăzi nu ne mai întrebă nimeni în ce măsură credem în realitatea Învierii, dar și astăzi Domnul Iisus Hristos cel ce a înviat din morți așteaptă ca încredințarea pe care o primim în spațiul liturgic și care, în noaptea Sfințelor Paști, ne umple sufletele de Lumină sfântă și Bucurie negrăită, să devină lucrătoare în viața noastră spre a face mai bună lumea în care trăim, încât acel „Adevărat a înviat” pe care-l primim ca răspuns la salutul pascal să devină „piatra din capul unghiului” (Matei 21,42) între adevărurile la care ne raportăm viața.

HRISTOS A ÎNVIAT !

Pr. Mihai Mărgineanu

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduț, tel. 0729 935 888

Colectiv redacțional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_scf@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sirghi, Valentin Burlacu, Răzvan Chițac,
Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Bogos, Mihail Afloarei, Pr. Mihai
Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghită, Raluca Negrea, Dan-Andrei Morteci, Mădălina
Teliban

Administratori site parohie/pagină facebook:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA

Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt:

- Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA
- CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095
- Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
- Formulare personalizate cu datele deja completate, găsiți pe site-ul parohiei și la pangar.

Poveste cu un șoricel

Un șoricel privi din crăpătura sa din perete și îi văzu pe țăran și pe nevasta acestuia deschizând un pachet.

- Ce mâncare să fi adus oare ? se întrebă șoricelul...
Cu groază își dădu repede seama că era o capcană.
Șoricelul se strecura cu mare grijă în curtea animalelor și dădu alarma:

- E o capcană în casă, e o capcana în casă!

Găina cotcodăci și se înfoie, ridică apoi capul și îi spuse:

- Domnule Șoarece, văd bine că acest lucru te afectează doar pe dumneata. Pentru mine însă, nu are nici o relevanță.

Nu-mi pot risipi interesul pentru ceva ce nu mă afectează nici într-un fel !

Șoricelul se întoarse atunci înspre porc și îi spuse:

- E o capcană în casă, e o capcană în casă!

Porcului îi fu milă de el, dar răspunse:

- Îmi pare foarte, foarte rău, Domnule Șoarece, dar nu văd cu ce te-aș putea ajuta. Tot ce pot să fac este să mă rog. Te asigur ca te vei găsi în rugăciunile mele.

Șoricelul merse atunci la vacă și îi spuse:

- E o capcană în casă, e o capcana în casă!

Vaca îi spuse:

- Vai! Domnule Șoarece, îmi pare foarte rău pentru tine, dar chiar nu este o urgență pentru mine.

Și așa se întoarse șoricelul în casă, cu capul plecat și cât se poate de amărât, pentru a înfrunta de unul singur capcana pusă de țăran.

În chiar noaptea aceea în casă se auzi un zgomot... Cum ar fi zgomotul produs de o capcană în care s-a prins un șoricel.

Nevasta țăranului se repezi să vadă ce s-a prins. Pe întuneric, ea nu își dădu seama că în capcană își prinsese coada un șarpe veninos.

Șarpele o muscă pe nevasta țăranului. Țăranul o duse cât putu de repede la spital, și când o aduse acasă, ea mai avea încă febra.

Oricine știe că cel mai bun tratament împotriva febrei este supa proaspătă de pui, așa că țăranul luă un cuțit și se duse în curtea păsărilor, ca să facă rost de principalul ingredient pentru supă.

Dar nevasta lui nu se însănătoșea, chiar dacă prietenele și vecinele ei veniră să o îngrijească și stăteau cu ea mai toată ziua. Pentru a le da de mâncare, țăranul fu nevoit să taie porcul.

Nevasta țăranului însă nu și-a mai revenit și, după o vreme, a murit.

La înmormântare veni multă lume, iar țăranul trebui să taie și vaca pentru a-i hrăni pe toți.

Șoricelul se uită din crăpătura lui din perete, cuprins de tristețe.

... Poate că povestioara este puțin exagerată, dar, ține minte, data viitoare când auzi că cineva se confruntă cu o problemă și tu ai impresia că acest lucru nu te privește, gândește-te că atunci când unul dintre noi este amenințat, cu toții suntem expuși unui risc.

Suntem împreună participanți în această călătorie numită viață. Trebuie să avem grijă unii de alții și să facem un efort în plus pentru a ne încuraja, a ne ajuta, a ne înțelege unii pe alții.